

Είναι που στέκεται ανάμεσα στα γλυκά ζεστά πρωινά του προηγούμενου και στις κρύες νύκτες του επόμενου. Γκριζος εξ ορισμού ο Νοέμβριος. Ο δε φετινός αποδείχτηκε σε παγκόσμια κλίμακα, ο χειρότερος, μέχρι στιγμής, του αιώνα. Εδώ στην Ελλάδα, το τελευταίο Σάββατο του μήνα, μια εξαιρετικής ομορφιάς μέρα, ο πληθυσμός του λεκανοπεδίου της Αττικής, παραμέρισε το φόβο για την πανδημία και εκδήλωσε την παραδοσιακή του λατρεία του για τον αθλητισμό.

Θυμήθηκε, έτσι, ότι όλοι μας ήμαστε απόγονοι του ηρωικού Φειδιππίδου, του χαλκέντερου Σπύρου Λούη και του αδάμαστου Στυλιανού Κυριακίδη. Ήταν η κορύφωση των αθλητικών δραστηριοτήτων εν μέσω των περιοριστικών μέτρων, που απέδειξε ότι του Έλληνας ο τράχηλος μπορεί να υποφέρει ζυγούς εξ ανατολών και κυρίως εκ δυσμών, αλλά στην κλεισούρα δεν υποτάσσεται. Πάρκα, ασύλλα, δρομάκια και αβενιάδες πλημμύρισαν από αθλούμενους. Την επομένη, όπου ο Αττικός ουρανός δεν υπήρξε ιδιαίτερος φιλόφρων, οι αθλητικά δραστηριότητες περιορίστηκαν αποκλειστικώς εις τους αθλητάς.

Την επομένη, μέρα Κυριακή, όπου το G.P. από το Sakhir του Bahrain μας έφερε πρωτόγνωρες εικόνες. Χορηγημένο από την Gulf air, τον κρατικό αερομεταφορέα, που μετά 70 χρόνια ύπαρξης, την τελευταία δεκαετία παρουσιάζει ζημιές εκατοντάδων εκατομμυρίων

δολαρίων, σε ένα βασίλειο που δεν διακρίνεται για τα δημοκρατικά του ιδεώδη, για να τεθεί έτσι πολύ διακριτικά, σε μια χώρα όπου ο μισός πληθυσμός δεν είναι ημεδαποί.

Εκεί λοιπόν, σε ένα τόπο με έντονο οικιστικό πρόβλημα από τη δεκαετία του '90, λόγω της απαραίτητης μετανάστευσης και του μοντέλου ανάπτυξης που προτιμήθηκε, η κατασκευή της πίστας στο Sakhir κόστισε 150 εκατομμύρια δολάρια. Έχει φιλοξενήσει 16 αγώνες F1 που θα ήταν 17 αν το 2011 δεν είχε ματαιωθεί η προγραμματισμένη για τις 13 Μαρτίου αναμέτρηση, λόγω των εκδηλώσεων διαμαρτυρίας στο πλαίσιο των κινητοποιήσεων της αραβικής άνοιξης. Στις 3 Ιουνίου, η FIA είχε αποφασίσει να αναπρογραμματίσει τον αγώνα για τις 30 Οκτωβρίου. Μια από τις ελάχιστες αντίθετες, περί αυτού φωνές που ακούστηκαν, ήταν αυτή του παγκόσμιου πρωταθλητή Damon Hill που κάλεσε την F1 να μην διοργανώσει τον αγώνα, υποστηρίζοντας ότι εάν το κάνει, *«θα έχουμε για πάντα τη δυσφορία της σύνδεσης με κατασταλτικές μεθόδους για να επιτύχουμε την τάξη»*.

Φέτος στη σκιά της πανδημίας, ο αγώνας πραγματοποιήθηκε, ως συνήθως, νυκτερινός στην πίστα που βρίσκεται στην μέση μιας θάλασσας άμμου, διακοσμήθηκε, ως συνήθως, με τις θεαματικές διελεύσεις ενός dreamliner της Gulf air, η οποία επιπλέον χορήγησε πλουσιοπάροχα τον αγώνα.

Εκατομμύρια τηλεθεατές σε όλο τον πλανήτη και δισεκατομμύρια στα μέσα δικτύωσης, είδαν μετά δέους το συμβάν με πρωταγωνιστή τον Romain Grosjean ο οποίος κυριολεκτικώς κορόιδεψε το χάρο που έστεκε παράμερα στα μαύρα τυλιγμένος χωρίς δρεπάνι μεν, φλογερός δε. Ο 34χρονος Γάλλος είχε την τύχη να μην χάσει τις αισθήσεις του μετά το σοκ της τόσο βίαιης σύγκρουσης, αλλά και την ακραία ετοιμότητα να μπορέσει να λυθεί, να προσανατολισθεί και να βγει από το κατακερματισμένο μονοθέσιό του ένα μέρος του οποίου βρισκόταν σφηνωμένο στη μπαριέρα και κάνοντας το άλμα σωτηρίας από τον πυρήνα της πύρινης λαίλαπας που τον κύκλωνε, να σωθεί.

Μοναδικά δραματικό τηλεοπτικό θέαμα με ευτυχές τέλος, κατεγράφη εντυπωσιακά στις δεκάδες απανταχού κάμερες, που σε τεχνικό επίπεδο μας έδειξε τη σημασία, τη χρησιμότητα του halo, την ετοιμότητα του ιατρικού πληρώματος και γενικότερα όλα όσα κάνουν το σπορ πιο ασφαλές, ή έστω λιγότερο επικίνδυνο. Ότι καλύτερο για να πουληθεί το προϊόν ακριβότερα, καθώς κυριαρχεί το μεγαλειώδες, το απρόσμενο, το απίστευτο που συμβαίνει, που θα θαυμάσουν ενδιαφερόμενοι και μη, χωρίς μάλιστα να θυσιάζονται

ανθρώπινες ζωές. Θέαμα που θα προβάλουν ασμένως όλα τα Μ.Μ.Ε.

Μιλώντας για μέσα μαζικής εξημέρωσης, που έλεγε και μια ψυχούλα, ας σταθούμε λίγο στον τρόπο που αντιμετώπισαν τα ημεδαπά μήντια το θάνατο του Diego Armando Maradona, στην ηλικία των 60 ετών. Κατ' αρχάς ήταν ένα κατόρθωμα πως το *el ribe de oro* έφτασε τις έξι δεκαετίες, με τη ζωή που έκανε. Κατόρθωμα μεγάλο και θαύμα μικρό, μαζί.

Ακολούθως δεν υπάρχει αμφιβολία για την πελώρια ποδοσφαιρική του φιγούρα. Οι σοβαροί ποδοσφαιρόφιλοι οφείλουν πολλές και μεγάλες ευχαριστίες για τον πλούτο των συναισθημάτων που γέννησε, για τις παραστάσεις που έδωσε πάνω στο χορτάρι αυτός ο μικρός το δέμας ζογκλέρ. Αλλά αν παραμείνουν σοβαροί δεν θα μπορέσουν να αποφύγουν και τις στεναχώριες για την έλλειψη ισορροπίας που τον κατέστρεψε και γκριζάρισε το πρότυπό του. Αυτό για το οποίο περιέργως επαίρεται και θαυμάζει κάποιο τμήμα των οπαδών του. Τον τρόπο που κατέρρευε, στο πως διέσχισε το στενό μονοπάτι από τη θαυμαστή καταξίωση στην έξαλλη απαξίωση. Στον τρόπο που συνήθιζε να διαστέλλει τις κόρες των ματιών του και να μικραίνει τις συμπεριφορές του.

Το φτωχόπαιδο από το Lanus της Αργεντινής, που βρέθηκε από πολύ μικρός σε μια τρομακτική δύνη δημοσιότητας, θαυμασμού και οικονομικού πλούτου. Έτσι μικρός, και κυρίως γυμνός από εφόδια και θεμέλια περιδινήθηκε, ταλαιπωρήθηκε άγρια. Για αυτούς ακριβώς τους λόγους το περιεχόμενο της ζωής του, μεταβλήθηκε σε λαϊκό ανάγνωσμα.

Κάτι χαρακτηριστικό που καταδεικνύει πολλά, πιθανότατα διέφυγε από όλη αυτή τη μηντιακή θύελλα και το αντίστοιχο κυνήγι κλικοφορίας, έχει να κάνει με τον τρόπο που αντιμετώπισε την τρίτη ντοκιμαντερίστικη δουλειά του Asif Karadia, του Βρετανού σκηνοθέτη που αφού δημιούργησε το «Senna», μια μεστή συγκινητική αναφορά για τον Βραζιλιάνο πιλότο, και το «Amy» κάτι αντίστοιχο για το άστρο της Winehouse, καταπιάστηκε με το «Diego Maradona», δημιουργώντας μια εξαιρετική τόσο ερευνητικά όσο και καλλιτεχνικά, βιογραφία. Σε ερώτηση που τέθηκε στο σκηνοθέτη, αν ο Diego είδε το ντοκιμαντέρ, απάντησε ότι προσπάθησε αρκετές φορές να του το παρουσιάσει, αλλά χωρίς αποτέλεσμα, διότι όπως του είπαν οι του περιβάλλοντος του, το πρόγραμμά του είναι φορτωμένο και δεν έχει το χρόνο.

Οι του περιβάλλοντός του! Και αν θυμηθούμε το περιβάλλον του στην πόλη κάτω από τον Βεζούβιο, αλλά και στους κατοίκους της που τον θεοποίησαν, θα καταλάβουμε καλύτερα γιατί το φτωχόπαιδο από το Lanus, ταλαιπωρήθηκε στον ίδιο βαθμό που θεοποιήθηκε. Από

ένα σημείο και μετά δεν υπήρχε σημείο επιστροφής. Είχε φύγει ο χρυσός (de oro) και είχε μείνει το αγόρι (el ribo) μοναχό. Σε αυτό το λαϊκό ανάγνωσμα συχνά έχει λησμονηθεί πως η αντισυμβατικότητα και η ασύμμετρη προβολή είναι δυο ολότελα διαφορετικά πράγματα και συχνά ασύμβατα. Και αν τελικά, ο συνδυασμός τους συγκροτεί ένα ίνδαλμα, ας αναρωτηθούμε: για ποιους;

Μένοντας στο δυσάρεστο θέμα της διαχείρισης των ειδήσεων, αξίζει σχολιασμού ο τρόπος για το σάιτ που μετρά με εκατομμύρια τους καθημερινούς μοναδικούς του χρήστες και καταφέρνει με έναν θαυμαστό τρόπο να ακροβατεί ανάμεσα σε μια άκρατη λαϊκότητα και στο αντίπαλο δέος της, μια περιφρονητική κοσμικότητα, έτσι ώστε να μην χάσει την κλικοφορία ούτε από τους πολλούς λαϊκούς μήτε τη συμπάθεια από τους λιγιστούς όψιμους κοσμικούς. Ταυτόχρονα φροντίζει να κοπρίζει τεχνηέντως το δέντρο της ταξικής διαφοράς και αταξίας. Τα γράφω όλα τούτα, για τον τρόπο που κάλυψαν τη σύλληψη υπερήλικα κατασκευαστή, όπου συγχρόνως και εξέθεσαν και χάιδεψαν την οικογένεια του. Εννοείται πως αν δεν είχε γνωρίσει την πτώχευση, η συμπεριφορά του συστήματος θα ήταν ολότελα διαφορετική, υποκύπτοντας αποκλειστικώς σε μια γοητευτική κολακεία.

Μιλώντας όμως για μοναδικούς χρήστες, κάπως παράλληλα ήρθε και η είδηση σύλληψης καλλιτέχνη τινός για κατοχή μικροποσότητας λευκής κόνεως και παράνομη οπλοφορία. Η ειδησεογραφία είχε, ως συνήθως στο ανωτέρω σάιτ, λιγότερο ενδιαφέρον από τα εκατοντάδες σχόλια που ακολούθησαν υπερασπιστικά ή μη του παραβάτου. Εκθέτω ένα από τα καλύτερα: *«Πως λέγεται ο Νότης στην Ποσειδώνος; Κοκό-δειλος»*. Πέρα όμως, από αυτά τα πολύ λίγα, εύστοχα, ευφυή, διασκεδαστικά σχόλια, το υπόλοιπο όλον δεν είναι παρά μια φθηνή κουτσομπολίστικη στρατηγική που αποκαλύπτει εμφανή πνευματική φτώχεια, ένα κρυφό καταπιεσμένο μίσος και τον αμπαλαρισμένο στην ανωνυμία, ασφαλή, λεκτικό τσαμπουκά. Το αυτό και για την κάλυψη του εγκλήματος που στιγματίσε τις Σπέτσες.

Από κοντά σε αυτή την αδυσώπητη επικαιρότητα και ο αντιδήμαρχος των Αθηναίων. Είναι μεγάλης απορίας άξιον πως ένας άνθρωπος που θεωρείται επιτυχημένος, γεννημένος και σπουδασμένος στο εξωτερικό με αξιώματα και οικονομική επιφάνεια, δεν είχε το ελάχιστο μυαλό να μην πυροβολήσει το ποδάρι του με τις δηλώσεις που προέβη περί Χριστουγέννων, Baden – Baden, Schwarzwald και από κοντά να και μια ασημένια DB5 για να μας σκανδαλίσει περισσότερο, σε ένα μνημονιακό μομέντουμ με δόση πανδημίας. Άραγε να το κατάλαβε, έστω και κατόπιν εορτής; Το ατόπημα να πατά ξεδιάντροπα το νίκηλ του προφυλακτήρα του βρετανικού κουπέ, γεννά αμφιβολίες για τη γνησιότητα της αγάπης του κλασικού.

Της λέξεως εορτής αναφερθείσης, οι πρώτοι στολισμοί εθεάθησαν πριν καν αποχωρήσει ο Νοέμβριος. Επιχειρούν να ζωντανέψουν το πνεύμα των Χριστουγέννων, της εορταστικής περιόδου που έρχεται. Πάντα αυτό επιχειρούσαν. Και το πετύχαιναν σχεδόν καθολικά, σε όλο το χριστιανικό κόσμο, είτε ορθόδοξο, είτε διαμαρτυρόμενο. Δηλαδή στα 2,3 δισεκατομμύρια κατοίκους του πλανήτη. Για τα υπόλοιπα πέντε δισεκατομμύρια, υπάρχουν άλλοι θεοί, άλλες χαρές, άλλες εορτές και άλλοι φόβοι.